

הפרת עצת

סגולה בדוקה ומנוסה בעזרת ה' יתברך
לבטל עצת אויבי ישראל הקמים עלינו
מיסוד מהר"ר שלום שבזי זיע"א,
ופעל בה גם מהרי"ץ זצוק"ל

הפרת עצה

סגולה בדוקה ומנוסה בעזרת ה' יתברך
לבטל עצת אויבי ישראל הקמים עלינו
מיסוד מהר"ר שלום שבזי זיע"א, ופעל בה גם מהרי"ץ זצוק"ל

בתחילה אומרים הציבור שלוש פעמים, פסוק
וְהוּא רַחוּם, יִכַּפֵּר עֲוֹן, וְלֹא יִשְׁחִית. וְהִרְבָּה, לְהָשִׁיב אָפוּי.
וְלֹא יַעִיר, כָּל חַמְתּוֹ:

אח"כ אומר השליח ציבור

בְּשֵׁם עֶשֶׂר, י, חֲמִשָּׁה, ה, שֵׁשׁ, ו, חֲמִשָּׁה, ה,
תּוֹפֵר עֵצָת כָּל אוֹיְבֵינוּ וְצָרֵינוּ וְשׂוֹנְאֵינוּ:

והציבור עונים אחריו בקול רם

עוֹצוּ* עֵצָה וְתוֹפֵר* דְּבָרוּ דְבָר וְלֹא יִקּוּם
כִּי עֲמַנּוּ אֵל:
(ישעיה ח, י')

וטוב לתקוע כאן בשופר תשר"ת

וחוזר לומר בשם עשר וכו', והם יאמרו עוצו וגו' כי עמנו אל,
ולתקוע בשופר תשר"ת
וכן על זה הדרך שבע פעמים.

ואח"כ אומרים יחד שבע פעמים ישר והפוך, פסוק

מִפֶּר אֶתֹת בְּדִים וְקִסְמִים יְהוֹלֵל מְשִׁיב חַמְמִים אַחֲזֹר
וְדַעְתָּם יִסְכַּל: (ישעיה מ"ד, כ"ה). יִסְכַּל, וְדַעְתָּם אַחֲזֹר.
חַמְמִים, מְשִׁיב. יְהוֹלֵל, וְקִסְמִים. בְּדִים אֶתֹת, מִפֶּר:

*כתבנו מלא וא"ו, אף שבפסוק חסר, מטעם שיתבאר בס"ד לקמן.

ביאור נפלא ב"סגולה להפרת עצה" מהרש"ש זיע"א ומדוע מוזכר שם הוי"ה במספרים ולא באותיות.

מתוך "שערי יצחק" השיעור השבועי מפי מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א - פוסק עדת תימן
שנמסר במוצש"ק כי תבוא ה'תשע"ב ב'שכ"ג, בעיה"ק בני ברק ת"ו.

התבוננתי בעניין נוסח התפילה להפרת עצה, המיוסד על ידי רבינו שלום שבזי זיע"א, "בשם עשר, חמש, שש, חמש, תופר עצת כל אויבינו וצרינו ושונאינו". זהו נוסח שאמרו כאשר אויבינו, בתימן וגם בא"י, היו ח"ו מתייעצים עצות רעות על ישראל. ומסופר כי גם ג"ע מהרי"ץ זיע"א פעל בכח סגולה זו לבער אחד משונאי ישראל.

תמיד לא ירדתי לסוף העניין, מה זאת אומרת 'בשם עשר, חמש, שש, חמש'? מה העניין במספרים האלו? אמנם ברור לכל שזהו שם המפורש, שם הוי"ה ב"ה, אבל מה העניין להגיד זאת במספרים? תגיד בשם יו"ד, מה זה 'בשם עשר'?! לשעבר לא עמדתי על סוד תפילה זו, והדבר היה ממש לפלא בעיני, כי לא מצאנו דבר כזה בשום מקום.

אבל ב"ה, השבוע זכיתי להבין זאת. והנה ישנם כאלה האומרים 'בשם עשר, בשם חמש, בשם שש, בשם חמש', אבל תכף תבינו שזה לא יכול להיות, הדבר צריך להיות דוקא 'בשם עשר, חמש, שש, חמש', כי זהו דבר אחד.

סוד העניין הוא, שהפסוק שאנו אומרים מיד אח"כ, עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו אל, הוא בגימטריא א'תתס"ז, אלף שמונה מאות ששים ושבע. והמלים 'עשר, חמש, שש, חמש', הם אותה גימטריא. כלומר, הסגולה של השם, ביחד עם הפסוק עוצו עצה וגו', שני דברים אלו פועלים יחד. אבל הגימטריא היא עם הכולל. דהיינו בשם עשר חמש שש חמש, בתוספת אחד, אל יחיד ומיוחד. עם האחד, זה עולה בדיוק לאותו חשבון של פסוק עוצו עצה. אם כן, צריכים לכוון בזה. חושבני שזה מאיר עיניים, ממש נפלא. כי כעת מובן למה אומרים 'בשם עשר', משום שזהו שורש העניין.

מתוך דרשת מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א

שנמסרה ביומא דהילולא למהרי"ץ זצוק"ל
כ"ח ניסן ה'תשע"ד ב'שכ"ה, בעיר רכסים ת"ו.

כעת נסיים בדבר העיקרי, זאת ה'עצרת תפילה', תכף יחלקו לאנשים את נוסח התפילה 'סגולה להפרת עצה', אולם עלינו לדעת ולהבין את יסוד העניין הזה. בתפילה הזאת, היו רגילים בתימן רבים מאבותינו ורבותינו נע"ג, וב"ה התפילה הזאת עשתה פירות, בהרבה מקומות אשר היו ישראל בסכנה. אולם צריכים לדעת, ישנם כאלה אשר הדפיסו זאת בנוסחאות אחרות. את התפילה הזאת, הדפיסו בספרים אחרים, כגון בספר תפארת יהודה, אבל לענ"ד הדפיסו זאת בצורה שאינה מדוייקת. לדוגמא, הם הדפיסו כך, **בשם עשר, בשם חמש, בשם שש, בשם חמש, תופר עצת כל אויבינו וכו'**. אבל אנחנו אומרים, **בשם עשר, חמש, שש, חמש, תופר עצת כל אויבינו וכו'**. הרי כולם יודעים, כי 'עשר' ו'חמש' וכו', זהו שם הוי"ה ברוך הוא. האות יו"ד, היינו עשר. אולם הם הדפיסו כך, אינני יודע מדוע? אולי הם חשבו, כי כפי שאסור להגות את ה', הוא הדין בנ"ד. אבל הדבר אינו נכון, כיון שאלו הם מספרים, ואין בכך כלום. וחושבני עוד, כי לפי גירסתם, הדבר איננו נכון. דהיינו, אם זהו 'בשם עשר, בשם חמש וכו', א"כ יוצא כי כביכול ישנם כאן ארבעה שמות, והדבר אינו נכון, כיון שזה רק שם אחד.

וישנה אף ראייה לכך. תמיד היה קשה לי, מה טמון בסגולה הזאת? את ה'סגולה להפרת עצה' הזאת, הדפסנו לפי מה שמצאנו בכת"י מוסמך. אולם, מה הרעיון הטמון כאן, במלים 'בשם עשר' וכו'? אם

הדבר בכדי לומר את שם ה', הרי יכולנו להגיד 'בשם ה"א', 'בשם הויה ברוך הוא'. מדוע ישנו צורך, לעשות זאת במספרים? מה העניין בכך? מהי עמקות דבר זה?
תשמעו דבר הפלא ופלא, מצאתי בגנזכי חכמי תימן, כי הגימטריא של-מלים הללו, 'בשם עשר חמש שש חמש וכו', יוצא אלף תתקס"ז. וזוהי גם הגימטריא של-פסוק **עצו עצה ותפֹר דברו דבר ולא יקום פי עמנו אל** [ישעיהו ח', י'], עם הכולל, שזהו כנגד הקב"ה. ואכן הפסוק נאמר מיד לאחר המלים הללו, כיון שהם הולכים ביחד. זהו סוד העצה, והכוונה המיוחדת הטמונה בה. דהיינו, אנו מכוונים בשם הזה, 'בשם עשר חמש שש חמש', וזהו סוד הפסוק, עוצו עצה ותופר וגו'.

דרך אגב, אם תשימו לב, הוספנו כאן את האות וא"ו, בשתי מקומות. הרי בפסוק כתוב, **עצו עצה ותפֹר**, המלה 'עצו' חסרה וא"ו, וכן המלה 'ותופר', שניהם באים בשורק. אבל הוספנו כאן את האות וא"ו, למרות שלא כך כתוב בפסוק, וזאת בגלל הגימטריא, כי חייב שהחשבון יהיה דוקא כך. ומי שיודע בכללי הגימטריאות, לא מתחשבים בכתב החסר, אלא הולכים לפי הכתיב המלא. אפילו שבפסוק כתוב, בלי האות וא"ו. כגון לגבי המלה 'סוכה', הזוה"ק והמקובלים כותבים את הרמזים, כביכול זה כתוב באופן מלא. וכהנה וכהנה. **למשל**, כולם יודעים לגבי המלה 'ציצית', אפילו רש"י [במדבר ט"ו, ל"ט] מביא זאת, ומפורש הדבר במדרש חז"ל, כי המלה ציצית, היא בגימטריא תרי"ג. אבל לכאורה, בתורה כתוב 'ציצית', בלי הו"ד השנייה, ובכל זאת חז"ל עושים זאת, כאילו כתוב ציצית, כביכול ישנה האות יו"ד. אכן ישנו עניין, במה שכתוב בתורה באופן חסר, אבל לגבי הרמזים, הולכים לפי עיקר המלה, שזהו באופן מלא.

אנחנו מתפללים, כי הקב"ה יעזרנו, ויפר את עצת אויבינו. בעונותינו הרבים, יש לנו אויבים גשמיים, כלומר בדרך הטבע. אולם צריכים לדעת, כי יש לנו גם אויבים, מהבחינה הרוחנית. גם דבר זה נודע לנו. דהיינו, ישנם אומות העולם הרואים, כי הם אינם מצליחים עלינו. כמה מלחמות ונסיונות אשר עשו, בכדי לאבד את היהודים, ובכ"ז הם לא אבדו. לכן, הם גם הולכים בדרכים שאינן טבעיות. כך שמעתי. דהיינו, הם מנסים גם בכוחות של-כישופים וכדומה, אולי כך הם יצליחו להתגבר על עם ישראל.

לכן, אנחנו כוללים את הכוונה הזאת, בפסוק הזה, **מִפֶּר אֶתוֹת בְּדִים וְקִסְמִים יְהוֹלִיל** [ישעיהו מ"ד, כ"ה], זה על אלה אשר באים עלינו, שלא בדרך הטבע. ואם זאת חכמה טבעית, **מְשִׁיב חַקְמִים אַחֲזֵר וְדַעְתָּם יִסְכַּל** [שם]. וחוזרים על כך, שבע פעמים. וכאשר אומרים את הפסוק 'עוצו עצה ותופר', אלו שיש להם שופרות, שיתקעו תשר"ת בזמן שאומרים 'עוצו עצה ותופר', וה' ברוך הוא יזכנו.

אבל חושבני, כי כעת צריכים להוסיף עוד משהו. הרי אנו אומרים, 'תופר עצת כל אויבנו, וצרינו, ושונאינו'. כלומר, יש לנו אויבים, ויש לנו צרים, ויש לנו שונאים. הפסוק אומר, **עַל אֹיְבֶיךָ וְעַל שׂוֹנְאֶיךָ אֲשֶׁר רָדְפוּךָ** [דברים ל', ז]. מהו ההבדל, בין 'אויב' לבין 'שונא'? רבינו בחיי [שם] אומר, כי האויבים, היינו הישמעאלים. והשונאים, היינו הנְצָרִים. למה? כיון שהישמעאלים הם הקשים ביותר, הם האויבים, מלשון אוי ואבוי. ואילו הנְצָרִים, הם השונאים. ויש לנו את שאר אומות העולם, אלו אשר אינם ישמעאלים או נצרים, הם גם 'צרינו'.

אולם בעונותינו הרבים, כיום יש לנו גם את ה'ערב רב', שהם בתוכנו. לצערינו, גם מתוך עם ישראל, יש לנו רשעים המנסים בכל כוחם להצר את צעדי שומרי התורה והמצוות, ואת צעדי לומדי התורה.

הדבר ממש איום ונורא. אולי יותר גרוע, מה שהם עושים, זה משורש עמלק. לכן נראה לענ"ד, כי יש לכלול גם את זאת, בכוונת המלה 'כל' אויבינו. עלינו לכלול, גם את הרשעים הללו, שהקב"ה יפר עצותיהם, ויבלבל מחשבותיהם, ולא תעשינה ידיהם תושיה, ירומם קרן תורתו הקדושה ולומדי תושיה, אכ"ר.

יוצא לאור ע"י מוסדות יד מהרי"ץ בני ברק

טלפקס: 03-5358404 | נייד: 050-4140741 | yad@maharitz.co.il

